

VIVAT *Romuvensis!*

Šiaulių „Romuvos“ gimnazijos laikraštis

2022 m. gruodis | Nr. 25

Just. Marcinkevičiaus dramos „Mindaugas“ metraštininkai sutaria, kad kalbėdami apie istoriją vienas duos faktų, o kitas – žmogų. Mes, gimnazijos žurnalistai, prašydami Direktorius Vytauto Giedraičio pasikalbėti, faktų žinojome daug: nuolat mokyta ir mokytasi, daug statyta, kurta, organizuota, ne vieną dešimtmetį vadovauta, ne vienam šimtui abiturientų spaustos rankos ir linkėta sėkmės įteikiant Brandos atestatus. O žmogų dar labiau pažinome iš nuoširdžių atsakymų.

Mokyklos direktoriumi negimstama

Kokia Jūsų sėkmingo vadovavimo „Romuvai“ paslaptis?

Tai gal ta, kad mane visada supo labai geri, išmintingi, kūrybingi žmonės, nepikti, supratingi. Gimnazija nepriklauso nuo direktoriaus, jokių būdu. Direktorius yra kaip stebėtojas iš šono, vertintojas, patarėjas, bet tikrai niekada nesureikšminau to ir dabar baigdamas kadenciją galvoju, kad direktorius nėra ta pagrindinė figūra, nuo kurios priklausytų, kas čia vyksta. Turi būti gerų mokytojų, personalas irgi turi būti išmintingas, darbštus. Ir vaikai mūsų yra iš tiesų, lyginant su kitomis mokyklomis, verti tikrai geriausio vertinimo.

Kaip keitėsi mokiniai Jums direktoriaujant?

Mokiniai keičiasi kaip ir visa visuomenė. Nebūna taip, kad viskas būtų gerai. Mūsų laikais, kai aš buvau mokiniš, vyresnieji sakydavo: „Mūsų laikais vaikai būdavo geresni, oi, mes tikrai būdavom geresni.“ Dabar lygiai tą patį mes galime pasakyti apie vaikus, kad mūsų laikais mes buvome geresni. Nieko panašaus. Iš tikrųjų dabartinė karta yra daug tobulesnė už mūsų buvusią jaunąją kartą. Ji yra raštingesnė, jeigu kalbėtume apie gebėjimą orientuotis informacijoje, ją kaupti, panaudoti. Mokyti tokius vaikus mokytojai yra labai sudėtinga, gal net ne visada jis susikalba su mokiniais, kadangi neįvertina skirtumo tarp savęs ir dabartinės kartos. Būdamas pamokose, bendraudamas su vaikais aš kartais matau tokią priešpriešą. Mokytojas kartais nesugeba priimti to, kad šiandieninė karta yra visiškai pasikeitusi lyginant su jo karta, o mokiniai nesugeba arba nenori suprasti tam tikrų procesų.

Kokių savybių reikia žmogui, norinčiam būti mokyklos direktoriumi?

Mokyklos direktoriumi negimstama ir jokių savybių jis neatsineša su savimi, ypač tų, kurias tikrai galėtų panaudoti savo darbe. Kiekvienas esame toks, koks esame. O kokių savybių reikia, norint būti direktoriumi? Tai pirmiausia pakantumo ir pagarbos kitam žmogui. Tu turi vis tiek labai ramiai reaguoti į tai, kas vyksta, kiekvienas žmogus - ar mokiniš, ar mokytojas - yra skirtingas, tu jam negali primesti nei savo požiūrio, nei savo kokios nors teorijos. Mano būdas yra toks – skatinti geruosius dalykus, padėti, patarti, o jei kas nors yra blogai, – pasakyti, kad tai netinka, kad tu turi elgtis kitaip, tam reikia kantrybės. Ir gerbti, jokių būdu neįsakinėti, stengiuosi neįsakinėti mokiniams, parodyti, kad jie elgiasi ne taip, galbūt kantriai paaiškinti, kad jie iš tikrųjų elgiasi ne taip. Tai tų dviejų savybių reikia labiausiai.

2 Mokyklos direktoriumi negimstama

Kokiu fizikos dėsniu apibūdintumėte savo gyvenimą mokykloje?

Gyvenimui apibūdinti tinka toks paprastas dėsnis, turbūt visi žinote, kad tai pirmasis Niutono dėsnis: kai visi kūnai yra rimties būvyje arba juda tiesiai ir tolygiai, jų neveikia kiti kūnai. Gyvenime juk taip ir yra, jeigu tau niekas netrukdo, tai tu kažką dirbi, veiki, kur nors eini, bet jeigu tau pradeda trukdyti, tai ir gyvenime kažkas keičiasi, jeigu tave skatina mokytis, tai tu atitinkamai pajudi į kokią nors pusę. Aš stengiuosi mane supančių žmonių, pagal šį dėsnį, „neveikti“, nedaryti nieko blogo, nestabdyti mokinių ar mokytojų idėjų. Jeigu jūs judate, jūs judėkite. Ir stengiuosi išjudinti tuos, kurie nejuda

Kokiais penkiais žodžiais apibūdintumėte mūsų gimnazijos bendruomenę?

Ji yra **įvairialytė**, ir nežinau, ar pavyktų gimnazijos bendruomenę apibūdinti keliais žodžiais. Manau, ji **moderni** tiek, kiek leidžia galimybės. **Nėra šiuolaikiška**, iš tiesų dabar naujai suprojektuotų pastatų yra daug. Kitas požymis – **tobulėjanti**, mūsų gimnazija labai keičiasi. Nuo 2005 metų ji iš tiesų yra pasikeitusi, ir ne tik pastatas, įranga joje, bet ir pakito ugdymo kokybė, kultūra, žmonių santykiai. Joje mokosi visi: ir mokiniai, ir mokytojai. Mokiniai išeina, ateina kiti, tampa tam tikra kultūros dalimi, jie stoja į tam tikrą vietą ir toliau tobulėja. Manysčiau, gimnazijos bendruomenė yra **atsakinga**, labai atsakingi esame mes, vadovai, mokytojai, mokiniai taip pat atsakingi už tai, kas čia vyksta. Aš už tai, kad tinkamai organizuotume gimnazijos darbą, kad iš tiesų ugdymas(-is) būtų kokybiškas, kad vaikai pasiektų gerų rezultatų. Išskirčiau bendruomenės santykius, manau, kad jie yra tikrai **pagarbūs** ir **demokratiški**.

Kada per tuos kelis dešimtmečius, kai dirbote mokykloje, Jums buvo linksmiausia, o kada - liūdniausia?

Linksmia būna tiek, kiek tu pats susikuri tokią aplinką, o liūdna būna tada, kai nesugebi suvaldyti emocijų ir teisingai įvertinti to, kas aplinkui vyksta, ir pozityviai žiūrėti į tuos procesus. Juoktis galima iš visko, net iš didžiausios nelaimės. Todėl aš tikrai neišskirčiau tokių labai linksmų dalykų, negaliu pasakyti, kad ir kažkada buvo liūdna. Nuotaika yra darbinė, mano gyvenimas yra čia, o gyvenime būna visko.

Kokia, anot Jūsų, yra tobula mokykla?

Tobula mokykla yra tokia, kurioje visiems gera. Bet tobulybė yra begalybė ir, jeigu pasakytume, kad čia yra gera mokykla, būtų netiesa, nes mes visi stengiamės kurti tobulybę ir ji nėra baigtinė.

Jeigu šiandien čia yra gerai, sakom, kad čia yra tobula, tai rytoj gali pasirodyti, kad čia šito nėra ir vėl reikės kurti. Tobulybė yra neapibrėžta.

Kokių išdaigų esate iškrėtę savo mokytojams?

Gimnazijos mokytojams ne, bet pats būdamas mokinyš savo mokytojams esu iškrėtęs. O esu iškrėtęs tokių pokštų todėl, nes mano mama buvo chemikė ir aš pasigaminau sprogmenį. Mamai nežinant aš sėdėjau kabinete, mama ruošėsi pamokoms, kažkur perskaičiau, kad galima iš dviejų cheminių medžiagų pasidaryti sprogstamą medžiagą, ir pasidariau. Ji buvo drėgna, aš pasidėjau ją ant popieriaus ir atsinešiau į klasę, tą sprogmenį paliečiau ranka ir jis sprogo. Mokytoja išsigando, mama kaip tik dirbo kitame kabinete, atbėgo, sakė - nieko baisaus, čia tik garsas.

Artėja šv. Kalėdos – norų pildymosi metas. Gal pasakytumėte tris slapčiausius savo norus?

Pirmiausia norėčiau, kad nebūtų karo. Mes turime draugų Ukrainoje, kurie tiesiogiai patyrė karo žiaurumus ir, neduok Dieve, kad šitaip atsitiktų Lietuvai. Kitas noras būtų, kad jaustumėmės laimingi, būtume sveiki. Sveiki turime būti mes, sveiki turi būti mūsų aplinkiniai, tėvai, broliai, seserys, artimieji, nes liga daug ką pakeičia. Kaip ir karas, taip ir liga. O kitas būtų noras, kad visi daugiau šypsotumėmės. Kai užsieniečiai atvažiuoja į Lietuvą, sako: „Kodėl jūs tokie liūdni?“ Atvažiuavo šiais metais ukrainiečiai ir tie sako: „Kodėl lietuviai tokie liūdni, pas jus visko yra, pas jus nėra karo, kodėl jūs dabar tokie?“ Atsakaiu, kad toks yra mūsų tautos bruožas.

Direktorius V. Giedraitis ir gimnazijos jaunieji žurnalistai

Ko palinkėtumėte romuviečiams, artėjant gražiausioms metų šventėms?

Kad visi būtų laimingi ir būtų laimingi aplink juos esantys. Kad išsipildytų svajonės, kad gautų daug dovanų ir gautų tokių, apie kokias svajoja. Tą paslaptį reikia kam nors pasakyti, kad tos dovanos būtų tokios, kokių nori, kad tie žmonės, kurie jas dovanos, išgirstų ir galėtų tuos norus išpildyti.

3 *Alumnu prisiminimai apie direktorių*

Net praėjus keleriems metams po mokyklos baigimo, direktorių visada atsimename kaip šviesią asmenybę, kuri padarė viską, kad kiekvienas „Romuvoje“ jaustųsi kaip namie. Direktorių visada su šypsena pasisveikindavo su kiekvienu mokiniu, nepamiršdavo pasidomėti, kaip mums sekasi, ir visada, jei reikėdavo, nuoširdžiai patardavo. Ačiū.

Augustė Mockutė, Kotryna Onaitytė, 2020 m. XV laida

Linkėdama direktoriui V. Giedraičiui sėkmės, gražaus laiko su pačiais artimiausiais žmonėmis, noriu prisiminti, kaip visuomet džiugu būdavo matyti pasididžiavimą direktoriaus akyse, kai jis sveikindavo konkursų, olimpiadų nugalėtojus (keliskart sveikino ir mane). Taip pat būdavo labai smagu klausytis jo kalbų, kurios visada būdavo „tiesiai į dešimtuką“.

Armantė Samulionytė, 2015 m. X laida

V. Giedraitis yra idealistas. Man atrodė, kad jis viską darė dėl mokinių. Jo pagrindinė frazė buvo: „Kad tik vaikams geriau būtų.“ Šis idealistinis požiūris, be abejonės, vertas pagarbos. Jis yra mandagus, ramus žmogus ir geras lyderis, bet kuklus. Nemėgdavo reklamuoti savo darbų. Pirmoje klasėje vėlavau į pamoką, nes sumaišiau dienas. Pamatęs direktorių, galvojau, mirsiu iš gėdos. O jis tiesiog nusivedė mane prie bendro tvarkaraščio ir padėjo surasti mano pamoką. Direktoriaus sprendimai padėjo gimnazijoje sukurti šiltą ir jaukią aplinką, palankią mokymuisi. Direktoriui linkiu pagaliau atsipūsti, nepamesti idealistinio požiūrio į gyvenimą, nes idealistų labai trūksta.

Armandas Pribelskis, 2022 m. XVII laida

Mokyklos direktorius Vytautas Giedraitis atmintyje visada išliks kaip šiltas, maloniai bendraujantis ir kiekvieną rytą prie mokyklos durų vėluojančiųjų belaukiantis žmogus. Visada žinodavome, kad ryte sutiktas direktorius tikrai nepamirš įvertinti ir mūsų aprangos kodo. V. Giedraitis paliko šiltus atsiminimus ne tik kaip gimnazijos direktorius, bet ir kaip mokytojas. Fizikos pamokas pradėdamas fraze „Dėmesio, skaidruolės“, bandydavo mums kuo paprasčiau perteikti informaciją apie fizikos dėsnius, tačiau mūsų labai neskriausdavo ir negailėdavo mums geresnių pažymių. Mokantis gimnazijoje, jautėsi, kad mokyklos vadovas mėgsta savo darbą ir stengiasi jį atlikti kuo geriau, direktoriui palikus mokyklą galima jam tik palinkėti ir toliau su dideliu užsidegimu vykdyti savo kitas mėgstamas veiklas.

Gabrielė Domkutė, 2016 m. XI laida

Direktorių Vytautą Giedraitį prisimenu kaip išskirtinę asmenybę, gebėjusią būti mylimu ir gerbiamu mokyklos vadovu, kaip visuomet solidų, elegantišką ir visiškai atsidavusį savo mokyklai. Griežtas, bet teisingas, visada išklausantis ir pasiruošęs padėti, suteikiantis visas galimybes tobulėti kiekvienam mokiniui. Tai, kad apie savo mokyklą turiu tik pačius geriausius ir šilčiausius atsiminimus, kad tai vieta, į kurią visada norisi sugrįžti, yra ir gerbiamo Direktoriaus nuopelnas. Sėkmės ir šviesių akimirkų linkėdama,

Kamilė Pabrėžaitė, 2009 m. IV laida

Į mokyklos renginius visuomet ateidavo pasiruošęs įdomią ir įsimenančią kalbą, kurią sakydavo iš širdies. Dėkoju direktoriui Vytautui Giedraičiui už geriausius metus mokykloje ir linkiu, kad Jūsų šiluma bei atsidavimas niekada neišblėstų!

Ieva Juozapaitytė, 2020 m. XV laida

Visada džiaugiausi ir didžiavausi lankydamą būtent „Romuvos“ gimnaziją, kuriai vadovavo direktorius Vytautas Giedraitis. Labai patikdavo, kad Direktorių dalyvaudavo įvairiuose mokyklos renginiuose, norėdavo susitikti bei pabendrauti su buvusiais mokiniais. Stengdavosi, kad mokiniams būtų įdomu bei patogu mokytis, klausinėdavo, ko norėtume, ką reikėtų pakeisti, patobulinti. Dabar ir pati dirbdama mokytoja suprantu, kaip svarbu yra turėti gerą vadovą, kurio nebijotum, žinotum, jog gali prašyti pagalbos ir į tai bus atsižvelgta. Siunčiu tik geriausius linkėjimus bei nuoširdų ačiū už Jūsų rūpestį bei darbą.

Goda Matačiūtė – Rojė, 2011 m. VI laida

Prisimenu, kad direktorius buvo itin ūkiškas ir imlus paramos projektuose - bene pirmi Šiauliuose turėjom naują, atvirą visiems futbolo stadioną, vėliau ir kitus sporto aikštynus. Mokykla buvo renovuota, atnaujintas fasadas. Vis tik ugdydamas, manau, yra svarbiau už fasadą. Šaunios Direktoriaus iniciatyvos lėmė, kad mokykla turi pučiamųjų orkestrą, patalpas muzikantų repeticijoms, instrumentus. Manau, kad direktoriaus dėka buvo sukurtos puikios galimybės mokinių saviraiškai.

Justas Petryla, 2013 m. VIII laida

4 Poezija

Gabija Valantinaitė (3a) – meniškos sielos asmenybė, mėgstanti literatūrą. Pirmoje gimnazijos klasėje dalyvavo epistolinio žanro konkurse, laimėjo mieste ir pateko į respublikinį turą. Eilėraščius pradėjo kurti antroje gimnazijos klasėje. Pernai buvo puikiai įvertinta už eilėraščių rinkinį „Liūdinčių natų ilgesys“ ir pakviesta į Vilniuje vykusį 54-ojo Lietuvos mokinių jaunųjų filologų konkurso šalies etapą.

SKIRIAMAS AUKŠTOMS TUOPOMS

Užmerktos akys,
Šaltas kūnas
Ir negyva širdis.

Tuštuma tyvuliuoja viduje
Tarsi Baikalo ežero atmaina,
Gili ir šalta.

Visas pasaulis apšerkšnijęs,
Tik noras pasislėpti po aukštomis tuopomis
Deginantis ir gyvas.

Žemės magnetas traukia mane.
Aš – Jos priešingas polius,
Pasiduodantis ir nejaučiantis.

Neprasmegsiu aš sustingusioj žemėje,
Tik žiūrėsiu į pelenų spalvos dangų,
Beviltišką ir liūdną.

Gal atsiras kas nors,
Užstosiantis šį dangų,
Gražinsiantis ryškumą ir viltį.

Atmerktos akys,
Išvargęs kūnas
Ir laukianti širdis.

SPALVOS PILKUMOJE

Skrebelioju kreivas raides
Į netvarkingo sąsiuvinio eilutes.
Pametu mintį ir vėl ją randu –
Lyg ji ką nors pakeistų pasauly mainų.

Skrajoju vaizduotės debesim,
Viliuos, kad ji nuves mane užmarštin.
Pabodo mąstyt infantiliu būdu,
Tačiau kitų kelių kol kas nerandu.

Pabodo matyt pro langą medžius
Ir geltonuojančius rudens lapus,
Virpančius nuo menkiausio vėjo,
Neturinčio leidėjo...

VIDINIS PASAULIS

O gal aš pasiilgau
Tų liūdesio natų
Ir ištemptų pasaulio horizontų,
Mirgančių akyse.

Gal aš nematau
Kito varianto
Ir nerandu dublikato
Sielos ieškojime.

Tačiau gal kada nors pamatysiu,
Kai laikas bus praėjęs
Ir tu būsi tik praeities
Spalvotas miražas.

5 Idomūs faktai apie Kalėdas

Elnio Rudolfo personažą sukūrė Montgomery Ward prekybos centras. Mielas elniukas žmones skatino aktyviau pirkti Kalėdines spalvinimo knygeles.

Tam, kad dirbtinė eglutė taptų labiau ekologiška ir mažiau terštų gamtą nei šviežiai nukirsta eglė, turėtume ją naudoti daugiau nei 20 metų.

Prieš kiekvienas šventes Trafalgaro aikštėje yra pastatoma Kalėdinė eglė. O šią eglę Londono gyventojams kasmet dovanoja Oslas kaip padėką už pagalbą Antrajame pasauliniame kare.

Vokietija ir Latvija – šios dvi šalys nesutaria dėl to paties titulo. Abi jos teigia, kad pirmoji Kalėdų eglė buvo papuošta būtent pas juos.

Pirmosios Kalėdinės eglutės buvo dekoruojamos maisto produktais, o daugiausiai vaisiais, pavyzdžiui, obuoliais.

Trys spalvos laikomos tradicinėmis Kalėdų spalvomis. Tai raudona, žalia ir auksinė. Raudona spalva simbolizuoja Kristaus kraują, žalia reiškia gyvenimą ir atgimimą, o auksinė – lengvumą, karališką prigimtį ir turtus.

Tradicija per Kalėdas kabinti kojines kilo iš olandų legendos. Ji pasakoja, kad vienas neturtingas vyras turėjo tris dukteris, kurių negalėjo aprūpinti kraičiu. Šventas Nikolas pro kaminą pažėrė maišelį aukso monetų ir šios įkrito į čia pat prie židinio pakabintas džiūstančias kojines. Nuo tos dienos dukterys turėjo kraitį, ištekėjo ir taip išvengė gyvenimo gatvėje.

Kalėdų senelis turi daug vardų, pavyzdžiui, Lietuvoje jis dar vadinamas Kalėda, Suomijoje – Joulupukki, Kinijoje – Dun Che Lao Ren, Havajuose – Kanakaloka, Prancūzijoje – Pere Noel ir t.t.

Anksčiau Kalėdų senelis buvo vaizduojamas apsirengęs mėlynos, žalios ir baltos spalvos drabužiais, o dabartinis raudonas kostiumas atsirado 1930 m. Dėl to, žinoma, „kalta“ Coca-cola.

Suskaičiuota, kad Kalėdų laikotarpiu per sekundę yra parduodama apie 28 Lego rinkinius.

Coca-cola buvo pirmoji įmonė, panaudojusi Kalėdų senelio personažą savo žiemos sezono reklamoje.

Pasaulyje yra dvi Kalėdų salos. Viena jų – Ramiajame, o kita Indijos vandenyne.

Enrika Skrockytė, 2b

Kalėdos ne visada buvo švenčiamos gruodžio 25 d. – tiksliai data buvo nustatyta tik IV a.

Pirmoji pasaulyje dirbtinė Kalėdų eglutė buvo sukurta Vokietijoje XIX amžiuje.

Tradicinės Kalėdų spalvos – raudona ir žalia – buvo parinktos taip, kad pavaizduotų Jėzaus kraują ir amžinai žaliuojantį gyvybės medį.

Didžiausios pasaulyje kalėdinės kojines buvo daugiau nei 100 pėdų ilgio ir buvo užpildytos daugiau nei 13 tūkstančių dovanų.

Karolis Čepas, 2b

Gražių ir jaukių švenčių!

